

Спасенна материнська молитва

Афганістан - о скільки материнських сліз!

Афганістан, о скільки горя ти приніс.

Афганістан - горять на кладовищі вогні,

Афганістан... І не повернешся вже ти...

Не забути фронтові нам будні,

Марш-кидки, і засідки в горах,

І палюче сонце до полудня,

І скрипучий пісок на зубах.

Афганська війна... Брудна, неоголошена... Та хіба війни бувають чистими? Будь-яка несе смерть, каліцтво, вдягає в жалобу тисячі материнських сердець. У війни холодні очі, у неї свій рахунок, своя безжальна арифметика.

15 лютого минає 22-й рік з часу виведення військ колишнього Радянського Союзу з Афганістану. Але ця війна завжди буде відгукуватись болем у серцях нашого народу. Багатьом землякам судилось пройти ці жорстокі випробування, деякого звідти привезли додому в цинкових трунах. Ми повинні знати про страшні події безглуздої афганської війни та пам'ятати, що серед нас живуть люди, які в юні роки стали учасниками тих воєнних подій.

У тому, що Юрію Лесніку військовий обов'язок доведеться виконувати в Афганістані, впевнений, не що інше, як фатум долі. Пригадує, як у дитинстві 9 травня приїхали до них привітати дідуся й вручили ювілейну медаль з нагоди Дня Перемоги. Подумав, обов'язково буду героєм, як і мої дідуся (обоє ветерани Великої Вітчизняної війни). Навчаючись в училищі, також став свідком нагородження колишнього студента Івана Велькова за відмінну службу та гідно виконаний інтернаціональний обов'язок в Афганістані, і знову промайнула юнацька мрія: «Можливо, і мною теж колись будуть гордитись». Так і сталося...

Закінчивши в 1983-ому неповну середню школу № 3, Юрій поступив у тодішнє ПТУ № 2 (нині ВПУ-22). Здобувши ази професії механізатора машиніста, у 1986-му влаштувався працювати в ПМК-129 помічником екскаватора. А вже восени того ж року призвали на дійсну військову службу.

Про свою нелегку участь призовник дізнався по дорозі зі Львова на Ашхабад. На новину під назвою «Афганістан» зреагував спокійно. Напевно, не розумів ще достеменно юнак, що чекає попереду. Спершу в Ашхабаді п'ять місяців відслужив в учебці. Готували солдатиків до справжньої кровопролитної війни в мирний час. Разом з Юрієм в Ашхабаді, а згодом – Афганістані в одній роті служили одногрупник Павло Лобач та Іван Вакулко зі Зносіч.

В Афганістані Юрко попав у мотострілковий полк під командуванням Героя Радянського Союзу Руслана Аушева. До речі, нині він голова Комітету у справах воїнів-інтернаціоналістів при Раді глав урядів держав-учасників СНД.

- Полк розміщувався в Кабулі, але вся моя служба пройшла на колесах, - розповів Юрій. – Адже як старший механік-водій БМП, їздили в рейди, патрулювали території. Виїжджаючи в рейди, не знали, що там їх чекало, а ситуації виникали різні.

- Чесно кажучи, не дуже хотілося б згадувати ті роки. Жили ж бо одним днем: прожив і слава Богу, - ніяковіючи, зізнався Юрій Петрович. Віддушиною для солдата були зустрічі із земляками, які служили неподалік,

- Ігорем Чорним, Павлом Тишковцем, з ним також в училищі навчався, а ще Юрієм Покитою. Командував батальйоном Сергій Манохін з Рівного. А це в далекій неприязній стороні багато значило та додавало наснаги. Розвіювали страшні воєнні будні й артисти, які приїжджали з концертами. Найбільше запам'ятав виступ, навіть є в Юрія фото, Оксани Білозир і ВІА «Ватра». Ось так і спливали солдатські будні.

А далі, 26 травня 1988-го - перший етап виводу військ колишнього Союзу на Батьківщину, що тривав 3 дні. Завдання Юрія з однополчанами полягало в тому, щоб без втрат вивести радянських солдат з віддалених районів і забезпечити охорону й прикриття колони від душманів. З одного боку – радісна подія, а з іншого – надто відповідальна. Цього разу БМП Юрія обстріляли. Оператора ранило, а його - контузило, та він намагався відстрілюватись. Хвала Богу, більше поранень не було. І тут здійснилися дитячі мрії: отримав нагороду - Орден Червоної зірки за бойові заслуги при виведенні військ Радянського Союзу з Афганістану. Тоді ж представили воїна до ще однієї нагороди, та досі, чомусь, так і не вручили. Є, звичайно, в Юрія Лесніка багато інших медалей, є й такі, що вручили вже на Батьківщині.

Другий етап випав на вересень того ж року. Та все обійшлося без втрат. І хоч служба повинна була закінчитись ще восени, оскільки заміни їм не прислали (та й не планувалось у зв'язку з виводом військ остаточно), довелось переслужити 4 місяці. Залишав юнак ворожу країну в лютому 1989-го, в числі останніх, супроводжуючи військову техніку, нову хімічну зброю, яку незадовго до того прислали для випробування. Уже в Москві зітхнув з полегкістю, зрозумівши, з яких тенет вирвався й що найгірше вже позаду.

А попереду чекали ненька-Україна, рідне місто, любляча родина, яка всі ці роки жила в тривозі. Юрій не відразу зізнався рідним, що доля закинула його в страхіття афганської війни. Та чоловік упевнений, що спасіння його було в материнській молитві, бо увесь строк служби мама безупинно молилась, ходила в церкву з благанням до Бога зберегти сина. І нині ненька не перестає дякувати Спасителю за повернення кровинки.

Після служби Юрій Леснік влаштувався на Сарненський маслоробний комбінат, де спочатку працював слюсарем, згодом – оператором і начальником цеху. Одночасно заочно закінчив Пінський індустріально-педагогічний технікум, освоївши професію механізація сільського господарства. На комбінаті пропрацював 19 років. Тут же познайомився з дружиною Людмилою. Згодом створили чудову сім'ю. Мають троє дітей: старшенька донечка Леся та двійнята Оля й Андрій – навчаються в Сарненському НВК «Школа-колегіум» ім. Т.Г. Шевченка. Мешкає родина в с. Орлівка.

Пізніше комбінат розформували, тож Юрій влаштувався на роботу в обертове депо ст. Сарни водієм, там працює й нині.

Не забувають воїна-афганця, інваліда війни II групи. На День Перемоги й у день виводу військ з Афганістану вшановують ювілейними нагородами й подарунками. –

Добре, що в Клевані для афганців діє госпіталь, до речі, найкращий в Україні, - ділиться Юрій Петрович. – При нагоді лікуюсь там, бо останнім часом нагадує про себе поранення, та й для профілактики не завадить.

Юрій Леснік входить до складу Української спілки ветеранів Афганістану в Сарненському районі, де переймаються проблемами колишніх воїнів-інтернаціоналістів,

багато з них потребують покращання житлових умов, їм необхідне лікування, а оскільки здоров'я підірване, - постійний медичний догляд. Зокрема намагаються контролювати й квартирне питання. Допомагають батькам, дружинам загиблих воїнів-афганців. І це благо, що така спілка існує.

Щойно випадає можливість, збираються з однополчанами на зустрічі. В області вони відбуваються частіше, а нещодавно їздив у Київ, де був особисто Руслан Аушев. Дуже хотів побачитись і поговорити. Та при багатотисячній аудиторії, на жаль, не пощастило.

У розмові Юрій був скупий на відвертість, стриманий, не хотів згадувати ті воєнні дні служби. Та й не дивно, адже тільки Всевишній і вони, воїни-герої, очевидці, знають усі жахіття, що пережили. А їм тоді було всього 18 або 19 років. Зовсім молоді та юні, яких, відірвавши від рідного гніздечка, закинули у вир бойових подій, не спитавши згоди. Тож низький уклін вам, воїни-афганці, за вашу сміливість, витримку і мужність. Світла та незабутня пам'ять юнакам, які загинули, виконуючи інтернаціональний обов'язок перед Батьківщиною. Щира вдячність й уклін батькам і рідним за цих героїв. І хай надалі в душевній материнській молитві будуть благання тільки про мирне майбуття дітей.

**Хто винен, що, відчувши всі муки,
Ми не в захваті від своїх нагород?
Можливо, мій товариш винен,
Що повернувся до матері безруким?
За нагородами ми не ганялись,
Просто робили те, що могли.
Ми з душманами люто бились
За свободу афганської землі.**

Вікторія КУЗЬМИЧ.